

РЕШЕНИЕ

№ 1933

гр. София, 23.03.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 28.11.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9808** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 4 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) във връзка с чл. 156 – 161 от данъчно осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод жалба вх. № 25238 от 05.10.2016 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № СФр16 – ТД26 – 145/7 от 10.08.2016 г. по описа на Столична община, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [жк], [улица], вх. 3, представлявано от управителя Г. И. А. срещу ревизионен акт (РА) № СФР16 – РД77 – 29 от 01.03.2016 г., издаден от Р. И. Б., на длъжност началник отдел – възложил ревизията и Н. И. С., на длъжност старши инспектор – ръководител на ревизията, потвърден с решение № СОА16 – РД28 – 21 от 26.07.2016 г. на кмета на Столична община.

С жалбата се иска да се отмени оспореният РА като незаконосъобразен, необоснован и недоказан, издаден в нарушение на материалния закон и в противоречие с процесуалните правила. Излагат се подробни доводи по съществуващото на спора, като се твърди, че неправилно е определена главницата на данъка върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци, а от там и начислената лихва за 2010 г. и 2011 г. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата по изложените в нея доводи и на базата на събраните по делото доказателства. Претендира сторените съдебно – деловодни разноски, за които представя списък.

Ответникът – Кмета на Столична община – редовно призован, се представлява от адв. П., който оспорва жалбата, предлага да не се уважава и претендира разноски по делото, за които представя списък.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано с издаването на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № МДТ – РД – 01 – 98 от 14.10.2015 г., с която на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, Р. Б., началник отдел „Ревизионен контрол и правно – нормативно обслужване“ при Дирекция „ПАМДТ“, е възложила извършването на ревизия на [фирма]. В нея е посочено, че обхвата на производството е за следните видове задължения по периоди: Данък върху недвижими имоти за периода от 01.01.2010 г. – 31.12.2014 г. и Такса битови отпадъци за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2014 г. Посочено е, че ревизията ще бъде извършена от Н. И. С., на длъжност старши инспектор по приходите – ръководител на ревизията, Н. Ц. Х. - С. и П. Н. М. и двете на длъжност старши инспектор. Определен е срок за завършване до 3 месеца, считано от датата на връчване на ЗВР. ЗВР е връчена на 20.10.2015 г. на пълномощник на дружеството.

В срока по чл. 117 от ДОПК е издаден ревизионен доклад (РД) № СФР16 – ТД26 – 58 от 02.02.2016 г., връчен на 04.02.2016 г. на управителя на дружеството. В срока по чл. 117, ал.5 от ДОПК е постъпило възражение с вх. № СФР16 – ТД26 – 58/1 от 17.02.2016 г.

Издаден е РА № СФР16 – РД77 - 29 от 01.03.2016 г., с който са установени задължения за довносяне в размер общо на 46 131,90 лв., от които данък недвижим имот (ДНИ): главница – 1 843,31 лв. и лихви за просрочия към тях в размер на 1 206,62 лв. и ТБО: главница – 30 089,96 лв. и лихви – 12 992,01 лв. РА е връчен на 09.03.2016 г. лично на управителя на жалбоподателя.

В срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК е постъпила жалба с вх. № СФР16 – ТД26 - 145 от 23.03.2016 г. по регистъра на Столична община.

В срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК подписано споразумение между кмета на СО и ревизираното дружество с рег.В срока по чл. № СОА16 – ДГ56 – 480 от 20.04.2016 г. С него срокът за произнасяне на решаващия орган е удължен с три месеца.

В срока по чл. 156, ал.7 от ДОПК решаващият орган – кметът на Столична община се е произнесъл с решение № СОА16 – РД28 – 21 от 26.07.2016 г., с което е потвърдил РА. Същото е връчено на оспорващия на 01.08.2016 г., видно от известие за доставяне ИД PS 1040 03AXWS К.

Видно от констатациите в РД, РА и решението на ответника се установява следваната фактическа обстановка:

В хода а ревизионното производство е установено, че жалбоподателят е придобил недвижим нежилищен имот, съгласно Нотариален акт (НА) № 150 от 18.09.2009 г., том I, рег. № 1320, дело 132/2009 г., на нотариус рег. № 048 от регистъра на Нотариалната камера (НК), находящ се в [населено място], [улица], представляващ магазин № 22, секция 5, партерен етаж на сграда със застроена площ от 89, 48 кв. м., изградена в УПИ I – 59 от кв. 14, 47 по плана на [населено място], местност “М. 1 – I част“, са подадени следните декларации: - по чл. 17, ал.1 от ЗМДТ (отм.) с вх. № 160009 – 520 от 06.11.2009 г., с декларирана отчетна стойност в размер на 231 274, 45 лв. и по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № 160700 – 0039 от 29.05.2012 г., в която е декларирано, че Р. на обекта е 105, 11 кв. м. , а размерът на отчетната стойност е 101 311,99 лв.

Откритата партида е M520_091106_16.

Ревизиращите са констатирани разминаване между посочената застроена площ на имота в представения НА и декларацията по чл. 14 от ЗМДТ. Установена е и разлика между декларираната отчетна стойност в размер на 231 274, 45 лв. и тази, по която счетоводно е заведен магазин № 22 по сметка 203, където отчетната стойност е 238 285, 63 лв. за 2010 г., 2011 г. и 2012 г., съответно 108 323,17 лв. за 2013 г. и 2014 г., след изготвена експертна оценка.

С НА № 139 от 01.08.2007 г., том II, рег. № 1871, дело 307/2009 г., на нотариус рег. № 048 от регистъра на Нотариалната камера (НК), жалбоподателят е придобил недвижими нежилищни имоти, находящи се в [населено място], [улица], представляващ магазин № 9, секция 3, партерен етаж на сграда със застроена площ от 23, 58 кв. м. и магазин № 10 в секция 3 на партерния и сутеренен етаж на сградата със застроена площ от 73,62 кв.м., изградени в УПИ I – 59 от кв. 14, по плана на [населено място], местност “Дървеница I част“, за които са подадени следните декларации: - по чл. 17, ал.1 от ЗМДТ (отм.) с вх. № 160009 – 661 от 28.09.2010 г., с която за магазин № 9 е декларирана отчетна стойност в размер на 60 257.67.45 лв. и за магазин № 10 – 188 132,74 лв. и по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № 160027 – 1572 от 28.06.2010 г., в която е декларирано за магазин № 9 - Р. на обекта е 23,58 кв. м. и за магазин № 9 – Р. 24,40 кв. м. и отчетната стойност в размер на 34 813.77 лв., за магазин № 10 – Р. 76, 182 кв. м. и отчетна стойност в размер на 85 665, 35 лв. Откритата партида е M661_100928_16.

Ревизиращите са констатирани, че е налице разминаване между декларираните застроени площи на магазин № 9 и № 10 с подадената декларация по чл. 14 от ЗМДТ и застроените площи, посочени в НА № 139 от 01.08.2007. Установена е и разлика между декларираната отчетна стойност и счетоводното им завеждане по сметка 203.

За недвижим нежилищен имот, находящ се в [населено място], [улица], представляващ магазин № 2 на две нива, от които първото ниво на ет.1 със застроена площ от 50,48 кв.м. и второто ниво на сутеренен етаж със ЗП от 45,58 кв.м., построен в УПИ IX – 358 от кв. 106, местност „Л. – II част“, придобит с НА № 001 от 29.01.2009 г., том I, рег. № 73, дело 1 от 2009 г., на нотариус № 048 от регистъра на НК. От жалбоподателя са подадени следните декларации – по чл. 17 от ЗМДТ (отм.) с вх. № 3000 от 26.10.2011 г., с декларирана отчетна стойност в размер на 400 000,00 лв. и по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № 3000 от 26.10.2011 г., в която е декларирано Р. на обекта – 106, 58 кв.м. и отчетна стойност в размер на 400 000,00 лв. и с корегираща декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № 3000 от 14.01.2013 г., като е декларирана промяна в отчетната стойност в размер на 148 800,00 лв. Открита е партида M3000_1111026_09.

В хода на ревизията е констатирано от една страна, че е налице различие между декларираната застроена площ от 106, 58 кв.м. на магазин № 2 с подадената декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № 3000 от 26.10. 2011 г. и тази посочена в НА № 001 от 29.01.2009 г. в размер на 96,06 кв.м., а от друга страна между декларираната отчетна стойност в размер на 400 000,00 лв. и счетоводно заведената, по сметка 203, отчетна стойност в размер на 406 380,00 лв. за 2010 г., 2011 г. и 2012 г., съответно 156 180,00 лв. за 2013 г. и 2014 г., след изготвена експертна оценка.

Ревизиращите органи и кмета на столична община са се обединили около извода, че за нуждите на облагането по отношение на разгърнатата застроена площ на имотите – магазини, се вземат същите от документите за собственост, т.е. съответния нотариален акт, а размерът на отчетната стойност е стойността, по която магазините са заведени в сметка 203 от предоставените от дружеството счетоводни документи.

Посочено е, че е спазено правилото на чл. 21, ал.1 от ЗМДТ, както и на изискванията на чл. 26, ал.1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните.

По искане на жалбоподателя е допуснато събирането на гласни доказателства чрез назначаването, изслушването и приемането на съдебно – техническа, съдебно – икономическа и съдебно – оценителна (техническа) експертизи.

От заключението на приетата СТЕ, изготвена от ВЛ С. С., се установяват квадратурите на процесните нежилищни недвижими имоти, измерени на светлите търговски площи и отделните помощни помещения, като са взети предвид и съответните отклонения от първоначалните проекти на сградите. Съдът кредитира това заключение като пълно, всестранно и обосновано. имоти

След обстоен анализ на представените по делото писмени доказателства, вещото лице С. М. е изготвила заключението си по допуснатата ССЕ, в което е посочила размерът на ДНИ за 2010 г. и 2011 г. на съответните имоти и ТБО за периода 2010 г. – 2014 г. Това заключение е прието без оспорване от страните и се кредитира от съдебния състав.

По делото е приета и С., изготвена от вещото лице О. С., която е оспорена от ответника, който в хода по същество на последното открито съдебно заседание изложи подробни доводи защо не следва да се кредитира това заключение.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 156, ал.5 от ДОПК срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, тъй като е издаден от оправомощени органи по приходи по смисъла на чл.4, ал.1 - 5 от ЗМДТ, които са служители на Столичната общинска администрация, дирекция „Ревизии и събиране на вземания“, заемащи изброените длъжности в издадената от кмета на Столична [община] № СО15 - РД – 09 - 621 от 03.06.2015 г., натоварени с правомощия по установяване на местни данъци и такса за битови отпадъци, в рамките на техните законови правомощия, т. е. при наличие на материална компетентност. В конкретния случай е приложено и е налице разпореждане на директора на дирекция „Ревизии и събиране на вземането“ при СО с рег. № МДТ – 6600 – 427 от 08.06.2015 г., в което на основание чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК и чл.5, ал.5 от ЗМДТ са определени Р. И. Б. - началник отдел „Ревизионен контрол“ и П. Д. И. - главен инспектор в отдела, оправомощени, като органи по приходите да упражняват поотделно компетентността по възлагане на проверки и ревизии, което е връчено за сведение и изпълнение на длъжностните лице. Материалната компетентност на директора на дирекция „Ревизии и събиране на вземането“ - СО, следва направо от разпоредбата на чл.4, ал.5 от ЗМДТ, която сочи, че ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на НАП, което се потвърждава и от Заповед № РД – 15 – 5353 от 01.06.2015 г., от която е видно че Л. Д. К. е преназначена от длъжност „Директор“ в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ към Направление „Финанси и стопанска дейност“ на

длъжността „директор“ в дирекция „ Ревизии и събиране на вземания“ при Столична община. Потвърждаващото решение на кмета на СО, също е издадено от компетентен орган, с оглед представеното по делото пълномощно.

Също така е спазена предписаната от закона писмена форма и съдържание, като ревизиращите органи по приходите издали РА са изяснили фактическата обстановка по казуса и са изложили мотивирано своите изводи и констатации. В хода на ревизията не са налице допуснати съществени процесуални нарушения на правилата на ДОПК - такива, които да са нарушили правото на защита на засегнатото жалбоподателя.

Жалбата на [фирма] е неоснователна.

При определяне размерите на публичните задължения за ДНИ и ТБО не са налице противоречия с материалния закон. Действащата нормативна уредба на местния данък върху недвижимите имоти е в Глава втора „Местни данъци“, раздел I „Данък върху недвижимите имоти“.

Съгласно чл. 14, ал.1 от ЗМДТ за новопостроените или придобитите по друг начин имоти собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, уведомява за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. С направеното допълнение на закона с ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 1.07.2011 г. е създадена нова ал. 2, в която е посочено, че когато собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, е предприятие, в декларацията по ал. 1 се посочва и отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка.

В разпоредбата на чл. 17, действаща в редакцията на ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г., е предвидено, че предприятията подават в 2 – месечен срок от придобиването на нежилищен имот, съответно от учредяването на право на ползване декларация пред общинската администрация по местонахождението му, в която посочват вида на имота, точното му местонахождение, отчетната стойност и другите обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка, както и размера на данъка. При промяна на декларираните данни декларацията се подава в 2 – месечен срок, считано от датата на промяната. За жилищните и нежилищните имоти, върху които имат право на собственост, съответно им е учредено вещно право на ползване, предприятията подават декларации по реда и в сроковете по чл. 14.

Съгласно чл. 19, ал. 1 от Закона за местни данъци и такси (ЗМДТ, в сила от 01.01.1998 г., изм. ДВ. бр.95 от 01.12.2009 г.), размерът на данъка върху недвижимите имоти се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ. За периода 01.01.2008 г. - 31.12.2010 г., данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е отчетната им стойност, а считано от 01.01.2011 г. - по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно Приложение № 2 към ЗМДТ.

В чл. 21, ал.1 от ЗМДТ в действащата редакция на ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 1.01.2011 г. е предвидено, че „Данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2“. Докато в предишната негова редакция обнародвана ДВ, бр.109/2001 г., в сила от 01.01.2002 г. е казано, че „Данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е отчетната им стойност“. Текстът на ал.2 в редакцията на ДВ, бр. 109/2001 г. посочва, че „Данъчната оценка на недвижимите имоти, върху

които е учредено право на ползване на предприятие, е отчетната им стойност по баланса на собственика или данъчната оценка съгласно приложение № 2”.

Съгласно чл. 15 на Наредбата на Столичния общински съвет за определяне на размера на местните данъци, размерът на данъка върху недвижимите имоти се определя в размер на 1,875 на хиляда (1,875 %) върху данъчната оценка на недвижимия имот.

Съгласно чл. 66, ал. 1 от ЗМДТ (Дон. - ДВ, бр. 119 от 2002 г., в сила от 01.01.2004 г.), таксата за битови отпадъци се определя в годишен размер за всяко населено място с решение на общинския съвет.

С Решение № 765/17.12.2009 г. на Столичен общински съвет (л. 531 - 533, т. II на делото), за 2010 г. за нежилищни имоти на предприятия е определена такса за битови отпадъци в размер на 12 на хиляда (12 %) върху отчетната стойност на имотите.

С Решение № 33/27.01.2011 г. на Столичен общински съвет (л. 539 - 541, том II на делото), за 2011 г. за нежилищни имоти на предприятия е определена такса за битови отпадъци в размер на 10 на хиляда (10 %) върху отчетната стойност на имотите.

С Решение № 81 /27.12.2011 г. на Столичен общински съвет (л. 543 - 545, том II на делото), за 2012 г. за нежилищни имоти на предприятия е определена такса за битови отпадъци в размер на 6,2 на хиляда (6,2 %) върху отчетната стойност на имотите.

С Решение № 644/20.12.2012 г. на Столичен общински съвет (л. 548 - 549, том II на делото), за 2013 г. за нежилищни имоти на предприятия е определена такса за битови отпадъци в размер на 10 на хиляда (10 %) върху отчетната стойност на имотите.

С Решение № 702/19.12.2013 г. на Столичен общински съвет (л. 559 — 560, том II на делото), за 2014 г. за нежилищни имоти на предприятия е определена такса за битови отпадъци в размер на 10 на хиляда (10 %) върху отчетната стойност на имотите.

В чл. 4 на Приложение № 2 към ЗМДТ „Норми за данъчна оценка на недвижими имоти“ е записано, че „данъчната оценка на сгради или на части от сгради се определя въз основа на базисната данъчна стойност за един квадратен метър, корекционни коефициенти и площта по следната формула:

$ДО = БС \times K_m \times K_n \times K_x \times K_v \times K_0 \times ПЛ$, където:

ДО е данъчната оценка в левове;

БС - базисната данъчна стойност на 1 кв.м. в левове;

K_m - коефициент за местоположение;

K_n - коефициент за инфраструктура;

K_x - коефициент за индивидуални характеристики;

K_v - коефициент за височина;

K_0 - коефициент за овехтяване;

ПЛ - площта на сградата или част от нея в кв.м..

От всички включени в горната формула коефициенти и стойности с най-голямо значение върху размера на данъчната оценка са базисната данъчна стойност на 1 кв.м., коефициентът за местоположение и площта на конкретния недвижим имот или част от него.

Според чл. 5 на Приложение № 2 „Норми за данъчна оценка на недвижимите имоти“ към ЗМДТ, базисната данъчна стойност (БС) се определя на квадратен метър в зависимост от конструкцията и вида на обекта, а конструкциите на сградите са посочени в Таблица № 1 на

приложението. За процесите нежилищни недвижими имоти, чиито конструкции са масивни, с носещи тухлени стени и изцяло монолитни стоманобетонни подови конструкции (код за конструкция по таблицата - МЗ), базисната данъчна стойност е 17 лв./кв.м.

Законът е предвидил следните случаи на корекция на базисната данъчна стойност в зависимост от обектите на оценка: ал. 4 към чл. 5 на Приложение № 2 - За следните обекти в жилищни блокове базисната данъчна стойност се определя в процент от базисната данъчна стойност на апартаменти, както следва:

мезонети и ателиета - 100 на сто;

гаражи - 80 на сто.

ал. 5 към чл. 5 на Приложение № 2 - За следните обекти върху терени за жилищно строителство базисната данъчна стойност се определя в процент от базисната данъчна стойност на къщите, както следва:

гаражи - 85 на сто:

обори, хамбари, навеси с оградни стени и други подобни - 60 на сто;

навеси без оградни стени - 40 на сто.

ал. 6 към чл. 5 на Приложение № 2 - За следните нежилищни обекти базисната данъчна стойност се определя в процент от базисната данъчна стойност на нежилищните сгради, както следва:

гаражи и складове - 80 на сто;

навеси с оградни стени - 60 на сто;

навеси без оградни стени - 40 на сто.

Видно е, че оценяваните обекти не попадат сред гореизброените случаи на корекция на базисната данъчна стойност.

Коефициентът за местоположение (K_m) за процесите недвижими имоти е определен според чл. 6, ал. 1, по Таблица № 3 към Приложение № 2, в зависимост от местонахождението им. За имота в район „Л.“ коефициентът за местоположение е 104,86 (получен след завишаване с 40 % на посочената в Таблица № 3 стойност 74,9 - на основание чл. 6, ал. 1, т. 2: „за търговски обекти коефициентът за местоположение по таблица № 3 се увеличава с 40 на сто“.), а за останалите имоти, находящи се в район „Студентски“ — 88,48 ($63,2 \times 1,4 = 88,48$).

По отношение площта на сградата или част от нея, отчитана при определяне размера на данъчната оценка, в чл. 11 на Приложение № 2 към ЗМДТ са направени следните уточнения:

ал. 1. Площта (ПЛ) (брuto площ, разгънатата застроена площ) на сграда или част от нея представлява цялата площ, ограничена от: външната повърхност на фасадните стени и/или от мислените равнини, разполовяващи дебелината на вътрешните ограничаващи стени (за помещения); външната повърхност на фасадната стена и/или на парапета (за оградено отворено пространство); хоризонталната проекция на контура на покриващия конструктивен елемент (за

неоградено покрито отворено пространство); външната повърхност на фасадните стени и парапети (за етаж на страда, блок или секция на сграда).

ал. 2. Площта на мазетата или таваните се определя, както следва:

1. тридесет на сто от бруто площта им, когато са прилежащи към жилищни обекти;
2. шестдесет на сто от бруто площта им, когато са прилежащи към нежилищни обекти.

ал. 3. Определената по ал. 2 площ се прибавя към площта на обектите, към които мазетата или таваните са прилежащи.

ал. 4. Когато мазета или тавани е необходим» да бъдат оценени като самостоятелни обекти, за площ се приема площта, определена съгласно ал. 2.

Според текста на чл. 11 на Приложение № 2 към ЗМДТ, корекция на площта на обособени части от недвижимия имот единствено в случаите, че те представляват мазета или тавани. Площта на всички останали части на имота следва да се включва към бруто разгърнатата застроена площ на оценявания имот.

С оглед на тези законови изисквания и на базата на приетата по делото СТЕ, вещото лице С. М. е дала два варианта при определяне размера на данъчните оценки на имотите – с отчитане общата площ на обектите по данни от заключението на съдебно-техническата експертиза и - с отчитане обособяването на площта на обектите като търговска и обслужваща, и с включване на шестдесет на сто от обслужващата площ в бруто площта на съответния, обект.

Съдът, след като направи съпоставка между прието от СТЕ и ССЕ с посоченото в РД и РА, констатира, че не се установява разлика при направените изчисления. Единственото разминаване е при посочване отчетната стойност на магазин № 9 и №10 в район „Студентски“, тъй като в СТЕ и ССЕ са посочени по отделно, а в РД и РА като обща сума. При просто аритметично събиране, посочените стойности и за двата магазина в таблица №3 от ССЕ (л. 690) дават следния сбор ($60\,257,60 + 188\,132,81 = 248\,390,41$ лв.) $248\,390,41$ лв., който съвпада с посоченото на стр.9 от РД.

Тук е мястото да се посочи, че легалната дефиниция за „отчетна стойност“ по смисъла на ЗМДТ е дадена в §1, т.17 и това е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане.

Тази легална дефиниция следва да се съобрази с Международен счетоводен стандарт (М.)16 – Имоти, машини и съоръжения, чиято основна цел е да определи счетоводното третиране на имотите, машините и съоръженията. В т.т. 31 и 32 от този стандарт е посочено,

че след първоначалното признаване за актив всеки имот, машина и съоръжение, чиято справедлива стойност може да се оцени надеждно, се отчита по преоценена стойност, която е справедливата стойност на актива към датата на преоценката минус всички последвали натрупани амортизации, както и последвалите натрупани загуби от обезценка. Преоценките се правят достатъчно редовно, за да се гарантира, че балансовата сума не се различава съществено от тази, която би била определена при използването на справедливата стойност към датата на счетоводния отчет за финансово състояние. Справедливата стойност на земя и сгради обикновено се определя на базата на пазарни доказателства чрез оценка, която обикновено се извършва от квалифицирани оценители. Справедливата стойност на машини и съоръжения обикновено е пазарната им стойност, определена чрез оценка.

По нататък в т.т. 50 и 51 от М. 16 се казва, че амортизируемата сума на актив се разпределя систематично върху целия му полезен живот, а остатъчната стойност и полезният живот на актив се преразглеждат най-малко при приключването на всяка финансова година и ако очакванията се различават от предишните приблизителни оценки, промените следва да се отчитат като промяна в счетоводните приблизителни оценки в съответствие с М. 8 Счетоводни политика, промени в счетоводните приблизителни оценки и грешки.

С оглед посоченото и съобразено с предписанията на глава десета „Данъчни амортизируеми активи“ от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО), се налага изводът, че недвижимите имоти, включително и нежилищните такива, когато са собственост на предприятия следва да са заведени в счетоводството им – първо като нововъведени, да са включени в данъчния амортизационен план и в случай на амортизация, такава да е отразена в годишния баланс на предприятието.

По делото безспорно се установява, че тези изисквания са били спазени от жалбоподателя, който е представил пред органите на столична [община] ведомост на подсметки – сметка 203 за 2010, 2011, 2012, 2013 и 2014 г. (л. 402 – 406), в които посочените стойности на процесните нежилищни недвижими имоти кореспондират с посочените стойности в РА, както с констатациите, направени от ВЛ С. М. в изготвената от нея ССЕ. Тук следва да се посочи, че съдът не кредитира заключението по назначената С., озаглавена СТЕ и изготвена от ВЛ О. С., тъй като същата не е съобразена с приложимата нормативна уредба и приетите по делото доказателства, поради което няма да бъде и обсъждана от настоящия съдебен състав.

През периода 2010 г. — 2014 г. включително размерът на таксата за битови отпадъци за процесните недвижими имоти се е определял на

база отчетната стойност на имотите. По данни от оборотните ведомости на сметка 203 „Сгради“, със съответни подсметки за всеки недвижим имот (л. 400 — 406 на делото), отчетните стойности на въпросните недвижими имоти в лева, към 01 януари на съответната година са следните:

Относно дължимостта на местна такса за битови отпадъци: Правната уредба се съдържа в глава Трета „Местни такси“, раздел I. „Такса за битови отпадъци“ на ЗМДТ, като в чл.6 от ЗМДТ законодателят предоставя на общините правото да събират местни такси, подробно и изрично изброени, измежду които е и местната такса за битови отпадъци.

Съгласно действащата към момента разпоредба на чл.64, ал.1 от ЗМДТ (ДВ, бр. 95/2009 г., в сила от 01.01.2010 г.) „таксата се заплаща от лицата по чл.11“. Легалното определение на понятието „битови отпадъци“ е дадено в § 1, т.7 от ДР на ЗМДТ, което дефинира, че „битови отпадъци“ са тези, които се получават в резултат на жизнената дейност на хората по домовете, дворните места, в административните, социалните и други обществени сгради. Към тях законодателят приравнява и отпадъците от търговските обекти, занаятчийските дейности, предприятията, обектите за отдих и забавление, когато нямат характер на опасни отпадъци и в същото време тяхното количество или състав няма да попречи на третирането им съвместно с битовите. В чл.62 от ЗМДТ е казано, че таксата за битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Размерът на таксата се определя по реда на чл.66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на отпадъци в депа или други съоръжения чистота на териториите за обществено ползване. В чл.66, ал.1 от ЗМДТ е предвидено, че „таксата се определя в годишен размер за населеното място с решение на общинския съвет въз основа на одобрена план - сметка за всяка дейност, включваща необходимите разходи за:

1. осигуряване на съдове за съхранение на битовите отпадъци, като легалното определение на „съдове за битови отпадъци“ е дадено в § 1, т.9 от ДР на ЗМДТ и това са контейнери, кофи, кошчета на обществени места, в които се изхвърлят битовите отпадъци, полиетиленови чувалчета за разделно събиране;

2. за събиране, включително разделно, на битовите отпадъци и транспортирането им до депата или други инсталации и съоръжения за третирането им /изм.и доп. с ДВ, бр.53/2012 г., в сила от 13.07.2012 г./;

3. за проучване, проектиране, изграждане, поддържане, експлоатация, закриване и мониторинг на депата за битови отпадъци или други

инсталации или съоръжения за обезвреждане, рециклиране и оползотворяване на битовите отпадъци /изм. и доп. с ДВ, бр.53/2012 г., в сила от 13.07.2012 г./;

4. почистване на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване. Според чл.67, ал.1 от ЗМДТ размерът на таксата се определя в левове според количеството на битови отпадъци, като според чл.67, ал.3 от ЗМДТ се включват разходите по чл.66, ал.1, т.1, 2 и 3. В ал.2 на същата норма се посочва, че когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци по ал.1, размерът на таксата се определя в левове пропорционално върху основа, определена от общинския съвет в редакцията на ДВ, бр.119/2002 г., както и таксата за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в населените места пропорционално върху основа определена от общинския съвет в ал.4.

Освен това, в чл.12, ал.1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /Наредба/ е казано, че местните такси се събират от общинската администрация по ред определен в наредбата. Нормата на чл. 23, ал.1 от Наредбата сочи, че за определяне на таксата за битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятия по реда на чл.22, т.1 - според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община чрез дирекция „Регулиране на търговската дейност“ декларация за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват пред годината. В чл.23, ал.3 се посочва, че Столичен общински съвет определя размера на таксата за битови отпадъци на един съд за една година за всеки район на Столична община при определена честота на сметоизвозване в левове, в зависимост от вида и обема на съда като цена на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, а ал.4 на същата предвижда, че „освен таксата определена по ал.3 предприятията заплащат и такса за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер, пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите.

Според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване. За целта предприятията, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община чрез дирекция „Икономика и търговска дейност“ декларация по образец за

вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината. Столичният общински съвет определя размера на таксата за битови отпадъци на един съд за една година за всеки район на Столична община при определена честота на сметоизвозване в левове, в зависимост от вида и обема на съда като цена на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци. Освен определената от Столичния общински съвет такса, предприятията заплащат и такса за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер, пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите.

Чрез пряко договаряне. За целта предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година молба по образец до кмета на Столична община чрез дирекция „Икономика и търговска дейност“. Кметът на Столична община издава заповед за допускане на пряко договаряне за извършване на услугата по сметосъбиране и сметоизвозване, която съдържа наименование и ЕИК на предприятието и данни за имота/имотите, за които се отнася задължението за заплащане на таксата; наименование и ЕИК на фирмата, извършваща услугата по сметосъбиране и сметоизвозване; съществени характеристики на съдовете за съхраняване на битовите отпадъци; задължение за предприятието да съхранява битовите отпадъци в осигурените, съгласно договора съдове, да предава същите за извозване на фирмата - изпълнител, да поддържа чистотата на имота/имотите и да не допуска замърсяване на околната среда. Дирекция „Икономика и търговска дейност“ изпраща екземпляр от заповедта в Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ за изчисляване размера на дължимата такса за битови отпадъци. Считано от 01.01.2014 г., при определяне размера на такса битови отпадъци, имотите, за които е допуснато пряко договаряне за извършване на услугата по сметосъбиране и сметоизвозване се приравняват на имоти на предприятия, попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване и за тях се дължи такса, определена по реда на чл. 19, ал. 4. (такса за обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в размер пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите на предприятията).

Пропорционално в промили - на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва: а) за сметосъбиране и сметоизвозване;

б) за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения;

в) за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

През ревизирания период таксата за битови отпадъци за процесите имоти се е определяла по последния способ - пропорционално в промили, с изключение на таксите за 2012 г. за: магазин № 2, находящ се в [населено място], ул. С. Н. №АЧ 25, за който е подадена декларация по чл. 23, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община и магазини № 9, № 10 и № 22 находящ и се в [населено място], ул.П. поле № 7, за който е подадена молба до кмета на Столична община и е издадена заповед за допускане до пряко договаряне.

С т. II.3. на Решение № 765/17.12.2009 г. на Столичен общински съвет за нежилищни имоти на предприятия за 2010 г. е определена такса за битови отпадъци в размер на 12 на хиляда (12 %) върху отчетната стойност на имотите, разпределена, както следва: - 4,6 % - за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци; - 3,2 % - за обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци; - 4,2 % - за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

С т. IV.3. на Решение № 33/27.01.2011 г. на Столичен общински съвет за нежилищни имоти на предприятия за 2011 г. е определена такса за битови отпадъци в размер на 10 на хиляда (10 %) върху отчетната стойност на имотите, разпределена, както следва: - 3,7 % - за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци; - 2,8 % - за обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци; - 3,5 % - за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

С т. II.3. на Решение № 81/27.12.2011 г. на Столичен общински съвет за нежилищни имоти на предприятия за 2012 г. е определена такса за битови отпадъци в размер на 10 на хиляда (10 %) върху отчетната стойност на имотите, разпределена, както следва: - 3,8 % - за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци; - 2,8 % - за обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци; - 3,4 % - за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

За магазин № 2, находящ се в [населено място], [улица], е подадена декларация по чл. 23, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община. Размерът на таксата е определен като сума от таксите по чл. 23, ал. 4 от наредбата (3,4 % върху отчетната стойност на имотите, за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване) и по чл. 23, ал. 3 (1 340,00 лв. за един съд при честота на извозване едни път месечно - Приложение № Б към Решение 81 /27.12.2011 г. на Столичен общински съвет). Конкретните изчисления са следните: 406 380,00 лв. x 3,4 % + 1 340,00 лв. = 1 381,69 лв. + 1 340,00 лв. = 2 721,69 лв.

За магазини № 9, № 10 и № 22, находящи се в [населено място],

[улица], е подадена молба до кмета на Столична община и е издадена заповед за допускане до пряко договаряне. Размерът на таксата е определен на 6,2 %о върху отчетните стойности на имотите и включва такси за следните услуги: 2,80 %о - за обезвреждане на битовите отпадъци в депа или друга съоръжения; 3,40 %о - за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Конкретните изчисления за: магазин № 9 са: 60 257,60 лв. x 6,2 %о = 373,60 лв. За магазин № 10: 188 132,81 лв. x 6,2 %о = 1 166,42 лв. За магазин № 22: 238 285,63 лв. x 6,2 %о = 1 477,37 лв.

С т. II.3. на Решение № 644/20.12.2012 г. на Столичен общински съвет за нежилищни имоти на предприятия за 2013 г. е определена такса за битови отпадъци в размер на 10 на хиляда (10 %о) върху отчетната стойност на имотите, разпределена, както следва: - 3,6 % - за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци; - 3,0 % - за обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци; - 3,4 % - за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

С т. II.3. на Решение № 702/19.12.2013 г. на Столичен общински съвет за нежилищни имоти на предприятия за 2014 г. е определена такса за битови отпадъци в размер на 10 на хиляда (10 %о) върху отчетната стойност на имотите, разпределена, както следва: - 3,7 % - за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци; - 2,7 % - за обезвреждане в депа или друга съоръжения на битовите отпадъци; - 3,6 % - за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

С оглед приложимата нормативна уредба размерът на дължимата ТБО за периода от 2010 г. до 2014 г. на описаните по – горе нежилищни недвижими имоти са подробно описани в таблица № 11 от приетата по делото ССЕ, който се споделя от съда.

Настоящият съдебен състав след като извърши съпоставка между установените задължения за ДНИ и ТБО, посочени в оспорения РА и кредитираното съдебно заключение, изготвено от вещото лице С. М., констатира, че между тях не е налице разлика.

По тези съображения жалбата на [фирма] се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли, а оспорения РА да се потвърди.

С оглед изхода на делото и направеното искане от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноски, за които представя писмени доказателства, следва да бъде уважено на основания чл. 161, ал.1 от ДОПК във връзка с § 2а вр. чл. 8, ал.1, т. 4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като се осъди жалбоподателя да ги заплати в пълен размер от 2 296, 80 (две хиляди двеста деветдесет и шест лева и осемдесет стотинки). Неоснователно е направеното възражение за прекомерност на договореното и платено възнаграждение на адв. П., процесуален

представител на ответника, тъй като минималния размер на възнаграждението, съобразно материалния интерес на спора, е 1914,00 лв. и към него е прибавено единствено начисленото ДДС, съгласно § 2а от Наредбата.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу ревизионен акт (РА) № СФР16 – РД77 – 29 от 01.03.2016 г., издаден от Р. И. Б., на длъжност началник отдел – възложил ревизията и Н. И. С., на длъжност старши инспектор – ръководител на ревизията, потвърден с решение № СОА16 – РД28 – 21 от 26.07.2016 г. на кмета на Столична община.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична община сторените разноски за един адвокат в размер на 2 296, 80 (две хиляди двеста деветдесет и шест лева и осемдесет стотинки).

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: